

Ændringsforslagene Nr. 25 og 26 ere stillede af et Mindretal.

Ændringsforslaget Nr. 27 gaar kun ud paa at forhøje de 4 Tdr. Land, som Landbrugsministeren selv kan fordele Skyld-sætningen paa, til 5.

Ændringsforslagene under Nr. 28 og 29 indeholde kun Bestemmelser om, at naar det for Ministeren godtgøres, at Arealet henligger uopdyrket, og at Taksterne, som det har, endnu passe, skal Landbrugsministeren kunne fordele Byrderne paa saadanne mindre Parceller og tillade Udstykninger uden forudgaaende Bonitering.

Ændringsforslaget under Nr. 30 bestemmer, at Fordelingen skal foretages i Ministeriet, medens efter Forslaget Landinspektøren skulde anstille Beregningerne. Men da Udvalget har ment, at det lettest, bedst og billigst kunde foretages i selve Ministeriet, have vi foreslaaet, at det sidste Punktum i § 15 gaar ud. De andre Ændringer har jeg allerede omtalt.

Ændringsforslaget Nr. 34 indeholder blot en ny Redaktion af Forslagets § 18, som Udvalget finder er heldigere end Lovforslagets.

Ændringsforslaget under Nr. 35 angaar Magelæg, og det er kun en selvfølgelig Bestemmelse, som ingen kan have noget imod, naar alle de omhandlede Ejendomme maa anses for at blive mere værd, altsaa at stige i Værdi ved Magelæget.

Ændringsforslaget Nr. 36 gaar ud paa, at Amdraadet ikke skal have noget med Jordboniteringsmændene at gøre og derfor heller ikke skal kunne afskedige dem. Nr. 37 er en nødvendig Rettelse i selve Lovforslaget, og Nr. 38 er en Tilføjelse, som Udvalget har fundet nødvendig. Jeg tror nu at have omtalt de fleste af de Ændringer, som i alt Fald hele Udvalget eller Flertallet har stillet, og jeg skal saa til Slutning anbefale disse Ændringsforslag til det høje Tings Vedtagelse.

Piper: Idet jeg udtaler min Tilslutning til den Maade, hvorpaa Udvalgets Flertal har søgt at lette Udstykningen og at bortfjerne de unødvendige Hindringer for denne, skal jeg kun omtale de Ændringsforslag, som jeg enten alene eller i Forbindelse med et andet af Udvalgets Medlemmer har stillet. Det første af mig stillede Ændringsforslag er Ændringsforslag under Nr. 3. Naar jeg ikke der har kunnet følge Flertallet, som foreslaar, at man ved hver eneste halvaarlige Vurdering skal foretage en Omvurdering til Ejendoms-skyld, saavel af den Ejendom, hvorfra Ud-

stykningen har fundet Sted, som af den eller de ny fremkomne, er det, fordi man derved vil paaføre baade Vurderingsmændene, Ejere og Autoriteter et stort, forøget Arbejde, uden at dette staar i passende Forhold til Udbyttet deraf. Bestemmelsen falder jo godt i Traad med hele den Aand, der gaar gennem de ny Skattelove; man søger at komme Nøjagtigheden saa nær som muligt, men man paafører ogsaa Befolkningen og Autoriteter et uforholdsmæssigt stort Besvær derved. Det vil jo i de allerfleste Tilfælde kun blive smaa Resultater, som ved denne Lov ville tilfalde Finansskassen. Den forøgede Skatteindtægt vil ikke blive forfærdelig stor. I Egne, hvor Udstykning hører til Dagens Orden, og hvor der fra den samme Ejendom udstykkes hvert eneste Aar, er det en stor Foranstaltning at forlange en halvaarlig Omvurdering af denne Ejendom tilligemed en ny Vurdering af de smaa udstykkede Parceller. Og der forekommer mig ikke at være Grund dertil, thi de smaa Parceller blive reelt set ikke af større Værdi, end da de laa sammen med den samlede Ejendom. De betales jo rimeligvis med en større Pris, men reelt set indtræder først Værdistigningen i det Øjeblik, da Parcellerne blive bebyggede, og saa skulde de jo ifølge Loven om Ejendomsskyld vurderes. Man kunde derfor vist blive staaende ved en Bestemmelse analog med den nuværende, at Parterne indgive Forslag om Beskatningens Deling mellem Parcellerne og Hovedejendommen og saa hjælpe sig med det, til man kom til den store Revision af Vurderingen, eller til Parcellerne bleve bebyggede. For de Ejendommens Vedkommende, hvorfra Parcellerne skilles, synes jeg ikke, der kan indtræde nogen væsentlig Forskel ud over den, at en halv eller en hel Tønde Land, eller maaske kun nogle faa Tusinde Kvadratalen, skilles fra. Den Skat, der svarer dertil, gaar fra Ejendommen, men selve Ejendommen kan dog retfærdig set ikke blive mere eller mindre værd end akkurat den Brøkdæl, der svarer til det fraskilte Stykke; og det er jo et ikke ringe Besvær, man vil paadrage Vurderingsmændene ved disse mange Omvurderinger. Tillige paadrager man Køberne af disse Parceller en forøget Beskatning. I Forhold til Skatteindtægten af Ejendommen er denne forøgede Beskatning intet at regne for Staten, men den bliver maaske ikke saa ganske lidt for disse Parcellers Ejere, der i Regelen købe Parcellen uden at have noget Udbytte af den, før den Dag den gaar over til at blive Byggegrund.